

Butlletí informatiu n° 32
Octubre 2024

Causa de Canonització de la Venerable Serventa de Déu MAGDALENA AULINA SAURINA (1897-1956)

**Fundadora de l'Institut Secular
"Operàries Parroquials"
Pionera del laïcat consagrat**

Notícies

Del 28 de juliol al 5 d'agost de 2024 s'han celebrat a Cantonigrós, a Espanya, les "Jornades Aulinianes" per estudiar l'espiritualitat i el carisma de Magdalena Aulina.

El 30 de juliol de 2024, als diferents països on és present l'Institut, es van celebrar les Misses en record del 10è aniversari del "*dies natalis*" de Filomena Crous, secretària de Magdalena Aulina i directora general després de la fundadora.

El 10 d'agost de 2024, a Barcelona, un grup d'Operàries van celebrar el 50è aniversari de la seva consagració.

El 19 d'agost de 2024, a Roma, es va lliurar al Dicasteri de les Causes dels Sants un afegit a l'expedient del Procés *Super miro*, procedent del Tribunal diocesà de Màlaga.

El 22 de setembre de 2024, a Butembo, a la República Democràtica del Congo, 4 operàries congoleeses van pronunciar els seus vots perpetus de consagració a l'Institut.

Gràcies i favors rebuts

1. Un cop més he d'agrair a la Magdalena, perquè el cant del seu ocelllet ha vingut a rescatar-me. Quan era al cotxe estava segur que a la bossa hi duia un document important, però quan vaig arribar a casa no hi era, havia desaparegut. No sabia on buscar-lo, vaig pensar en fer una queixa... Vaig tornar a buscar-lo per tot arreu (al cotxe, pels racons de casa a la bossa, fins i tot que no hagués caigut a l'ascensor) només em quedava demanar la intercessió de Magdalena Aulina, i així ho vaig fer tot dient-li: "Només tu em pots ajudar". I així va ser. Gràcies. (E.M., Trento, juliol de 2024).

2. Havia demanat a una amiga molt estimada que posés al petit Alexandre (el nebot de la meva germana) en les seves intencions en la pregària, i també, que iniciés una cadena de pregària. Al nadó, de només un mes, li havien descobert un retinoblastoma i li havien de fer una ressonància magnètica per conèixer la profunditat del tumor al cervell, amb quimioteràpia esperada. En canvi, el resultat no va ser cap tumor. Gràcies a Magdalena Aulina i a tots els que van pregar per l'Alexandre. (I.B., Roma, juliol de 2024).

3. La Magdalena em va ajudar molt en la recerca mèdica que vaig haver d'emprendre, envoltant-me del seu afecte, i per això li estic agraït. En particular, vaig demanar la seva protecció durant el control abdominal. Abans de començar l'examen vaig fer uns exercicis de respiració per calmar el meu ritme cardíac. Vaig sentir al meu costat la presència de Sant Josep i Magdalena Aulina, que em van agafar en braços, per donar-me alleujament i esperança. Així va ser durant tots els vint minuts de l'examen.

Gràcies, Magdalena, per ser sempre una mare que cuida els seus fills. (Carole Prat, Sartrouville, juliol de 2024).

4. Ja era una gràcia haver viscut, de nena, uns anys al costat de Magdalena Aulina havent rebut d'ella ensenyaments i consells, útils i necessaris per a la vida i per a les moltes tasques que aleshores em van assignar. Sempre en moments de necessitat, em vaig dirigir al Senyor per intercessió de Magdalena. Més en concret, en aquelles ocasions en què no estàvem adequadament preparades: per exemple, per a qüestions legislatives i administratives, on calia una actualització contínua, per complir amb la normativa vigent. En aquests moments he rebut la competent ajuda de Jordi Bayé. En dono gràcies al Senyor perquè junts hem format un bon equip i estem fent molt bona feina, per intercessió de la venerable Magdalena Aulina. (L.P.L., Barcelona, agost de 2024).

5. Quan, a finals de juny, em van donar la notícia que el meu nebot Damián, de només set anys, tenia un tumor al coll, vaig decidir traslladar-me a Barcelona per estar a prop seu. Per això vaig demanar hospitalitat a *Casa Nostra*, cosa que agraeixo de tot cor. Després d'algunes proves clíniques, semblava que es tractava d'un gen rar (USP6): si no s'hagués actuat immediatament, hi hauria hagut el risc que es reproduís en altres parts del cos del petit Damián. L'operació va tenir lloc el 29 de juliol i, contra tot pronòstic, va tenir un desenllaç favorable (era un condroma). Sense la intercessió de Magdalena Aulina, a qui molts havíem recorregut, la situació hauria estat molt més crítica. Gràcies, Magdalena! (M.C., Barcelona, agost de 2024).

Qui hagi rebut gràcies, per intercessió de la venerable serventa de Déu, pot comunicar-ho a una de les següents adreces: causa.bcn@magdalenaaulina.org
Carrer Sant Pere Claver, 2
E 08017 Barcelona
Tel. 0034 93 203 9083

Donatius

Us agraïm les vostres donacions, per apaivagar les despeses del Procés de Canonització de la venerable serventa de Déu Magdalena Aulina. Donem compte d'això aquí, amb el nom o les inicials o de forma anònima, segons el vostre desig.

M.J.T., M.G. (Banyoles); F.B., I.D., M.S., C.A., S.A., A.D. (Barcelona); F.P., S.R., J.E., G.M. (Sant Adrià); C.H. (València); R.B., Anònim (Valladolid); E.K., F.M. (Canàries); "Sedes Sapientiae" (Madrid); V.C., M.R., C.M. (Roma); Sr. i Sra. Frédéric Bompard (Jonquières St Vincent).

IBAN ES38 0081 0167 4800 0120 2127
Codice BIC: BSABESBB

Pinzellades de la seva biografia (1939-1941)

1. José Cartañá, bisbe de Girona, amb un decret de 3 d'agost de 1939 va prohibir les activitats de l'Obra *Casa Nostra* i va privar de la confessió i la comunió eucarística a Magdalena Aulina i als qui vivien a Banyoles amb ella (ja que estaven consagrats a l'Obra, sota la seva direcció i influència espiritual). Magdalena, malalta físicament i provada moralment, de cap manera es va sentir culpable ni mereixedora d'aquella dura sanció. Només hi havia una actitud possible: la resignació, reforçada per la fe i l'esperança. Només la confiança en Déu i en l'Església donava suport a Magdalena, ja que el bisbe es mostrava inflexible davant de cada petició i de cada proposta.

2. El 3 de març de 1940, celebrant la consagració de nous membres de l'Obra, Magdalena va presentar Jesús com a exemple del patiment del cristià, relacionant-lo amb el carisma de l'Obra. La festivitat del 16 de març de 1940, Magdalena va recordar la finalitat de l'Obra, la seva missió en el món, és a dir, servir Déu en les realitats quotidianes de la vida, aprenent del "llibre" de la creu, que ens va ensenyar Jesús. El 25 de març de 1940, Magdalena comentava amb fervor l'escena evangèlica de l'Anunciació i instava a mantenir viva la flama de la devoció a la Mare de Déu, lloant la seva puresa i virginitat, humilitat i senzillesa: "Vosaltres sabeu que Maria és la Mare de l'Obra. L'Obra és seva. L'Obra, en la seva forma externa, va néixer en un mes de maig, el mes de Maria, encara que, molt abans ja havia nascut en el Cor de Maria, i que l'estima des del primer moment".

3. El 2 de maig de 1940, a Roma, a la basílica de Sant Pere del Vaticà, el papa Pius XII va canonitzar Gemma Galgani, declarant-la "estrella del seu pontificat". El 3 de març de 1941, amb motiu de les consagracions, Magdalena va compartir l'alegria de la canonització de Gemma que havia tingut lloc l'any anterior, tan significativa per a l'Obra, que la va tenir com a patrona principal i inspiradora del seu carisma, en el seu estil de vida laical consagrada i en la seva espiritualitat d'amor a la creu.

4. L'any 1941 la mort de José Maria Boada Flaquer, amb trenta-nou anys d'edat, va commocionar a l'Obra. Les tres senyorettes Boada, que vivien a Banyoles amb el seu pare, ancià, havien convidat el seu germà José Maria que estigués alguns dies amb ells, ja que trobava greument malalt de broncopneumònia. Atès que l'Obra estava "privada" dels sagraments, el rector es va negar a administrar els darrers sagraments al moribund, ja que protegia les activitats de l'Obra. El bisbe de Girona, a través del nunci Mons. Gaetano Cicognani va acceptar que José Maria pogués rebre la unció i el viàtic, però va exigir que abans renunciés al seu vincle amb l'Obra. Però, en José Maria, amb el cap molt clar i ferm en les seves conviccions, va dictar una memòria testamentària a un notari de Banyo-

les, en el qual declarava la seva fe catòlica, la seva submissió a l'Església i el seu entusiasme per l'Obra *Casa Nostra*. José María Boada va morir el 4 d'abril de 1941.

5. Tomás de Aquino Boada Borrell, comte de Marsal, el seu pare, va organitzar el funeral del seu fill. El bisbe Cartañá va ser informat d'això i el 5 d'abril, per decret, va prohibir el seu enterrament, que estava previst al cementiri de Porqueres. Quan a les 16.30h va sortir la comitiva fúnebre, amb una nombrosa representació d'autoritats i una gran gentada, no hi va assistir cap clergue. En arribar al cementiri, van trobar la reixa tancada, per ordre del bisbe. Aleshores la Magdalena, que patia indescriptiblement el malestar que s'estava generant, va oferir la possibilitat d'enterrar-lo a la finca *Casa Nostra*, en un lloc apartat i discret anomenat Getsemani.

DE LA VENERABLE

La teva fermesa en l'hora de la mort, amb l'aureola de la felicitat de la incomprensió humana, t'haurà merescut la promesa divina que el regne del cel és teu.

Trets de la seva espiritualitat

1. El fet que la màxima autoritat de l'Església ja hagi proclamat santa la nostra Gemma també parla a favor de l'Obra ja que, des del seu origen, ha estat posada sota la seva especial protecció i porta el seu nom, fent-ho tot amb Gemma, havent fet sempre tot en l'Obra per la Gemma, segons el seu esperit, havent demanat i obtingut totes les gràcies amb la mediació de la Gemma! [...] La Gemma és una santa, i una santa molt gran: això és el que deia l'Església. L'Obra és tota, i sempre ha estat, tota de Gemma. Com l'exalta la santedat de Gemma, afirmada pel Papa, reconeguda i proclamada públicament i solemnement! (Magdalena Aulina, *discurs*, 3 de març de 1941).

2. No venim a plantar res de nou, sinó a fer reviure l'evangeli, a treure la pols a allò que n'està tot cobert, a treure les teranyines d'allò que n'està ben embolicat, perquè la veritat brilli, neta i pura, i que els homes coneguin bé i practiquin la doctrina de Jesús, i recordin i compleixin el propòsit per al qual Déu els van crear, només per estimar-lo i servir-lo en aquest món, i gaudir-lo en el següent. Que necessari que les ànimes girin la mirada cap a l'evangeli! [...] La vida no val la pena viure-la si no és per l'amor a Déu. Com no desitjar-la si no sofrir només per ell, apropar-li les ànimes, servir-lo i estimar-lo amb les persones! Només així podrem resignar-nos a viure-la un dia més, i llargs anys de vida serien massa pocs per patir per Déu. No hem de desitjar que la incomprensió que patim s'aturi aviat. Si hem de passar un any més incompresos, benvingut. Mostrem-nos sempre disposats a això, al que Jesús vol, que Jesús pugui treballar amb nosaltres, com ell vol, trobant sempre en l'Obra ànimes que el consolin i el serveixin, generosament disposats a patir-ho tot pel seu amor. (Magdalena Aulina, *meditació*, 25 de març de 1941).

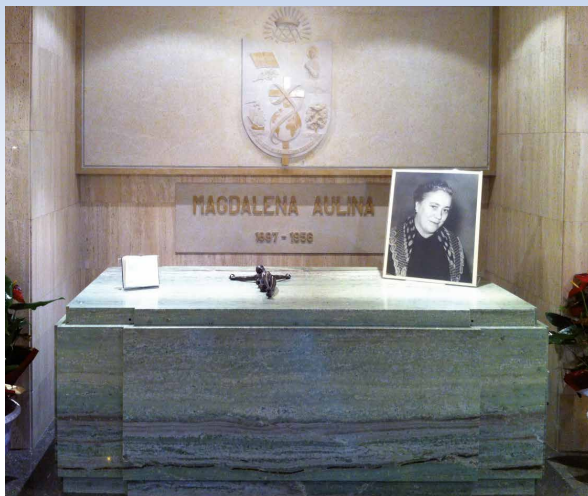
Testimonis

L'Obra no té cap altre propòsit que reviure l'evangeli, restaurar l'esperit cristià arreu, regenerar la humanitat, procurant que les ànimes tornin a Jesús pels camins que ell, en el seu evangeli, ens marca amb claredat. Per tant, l'Obra no té ni regles ni normes, [...] i no les té perquè no són necessàries, perquè són les mateixes que Jesús ens ha donat en la doctrina evangèlica [...]. Perquè Jesús estigui sempre amb nosaltres i nosaltres apropem les ànimes a Jesús, no cal portar el crucifix fora en un lloc visible, ni portar un hàbit. Ja sabeu que és en el nostre cor on hem

de tenir sempre Jesús, i que tot en nosaltres ha de parlar de Jesús: amb la màxima puresa, que ha de ser el nostre distintiu. Si feu això, vivint units a Jesús, fent-ho tot per Jesús, tot per l'amor de Jesús, llavors entendreu que el jou de Jesús és fàcil i la seva càrrega és lleugera. (*apunts de la meditació de Magdalena Aulina, recollides per Ignació de Llanza, 3 de març de 1940*).

2. Després de dir-li [al notari] que sabia perfectament el perill que corria, i a punt de donar compte dels meus actes, de seguida li vaig respondre que no havia de recuperar res, ja que en consciència no em creia haver-me desviat de cap dels ensenyaments de la nostra santa Mare Església, en el sí de la qual sempre havia viscut i volia morir. [...] Sento que li dec un agraïment especial a Déu per haver-me sostingut i acompanyat per camins compresos per molt pocs, però que m'han permès arribar a aquest moment decisiu de la meua vida amb la certesa del meu "credo", de les meves creences i conviccions. També vaig afegir que em vaig sentir molt estimat i assistit per Déu, per la Santa Verge i per Santa Gemma Galgani i que, per la mateixa raó, ara més que mai, vull demostrar-los el meu agraïment i fidelitat, mantenint-me en allò que és l'origen i la fermesa de les meves creences. Finalment vaig declarar [al notari] que, malgrat la duresa de la insinuació rebuda, estava disposat a renunciar als consols de la Santa Església, si per rebre'ls em veia obligat a trair, encara que només fos d'una manera aparent, les meves íntimes conviccions, afegint-hi que, no només la vida que s'extingia en mi, sinó mil vides més, si les tinguéssim, de bona gana m'oferiria a Déu per donar un testimoni més gran del que he dit, creient que així li agrado més. (José María Boada, *memòria testamentària*, 1941).

3. Atesa la situació creada pels dos rectors, que impedeixen qualsevol possibilitat normal d'accés al cementiri, tenint en compte que el cos i tot el seu seguici fa més de dues hores que es troba davant la porta del cementiri de Porqueres; com que, inexplicablement, no hi ha cap autoritat local competent per prendre decisions, i no poder portar el cos de nou a Banyoles, amb l'aproximació de la nit i la foscor, el senyor Tomás Boada Flaquer em fa saber que haurà de prendre unes decisions, que, per salvar totes les seves responsabilitats i deixar clares les de qui les va contractar per acció o omissió, es faran constar a l'informe, que se'm sol·licita. [...] El fèretre es porta a la finca, i el cos del senyor José María Boada Flaquer és enterrat aproximadament a dos-cents vint-i-cinc metres de l'entrada de la finca, davant l'Estany de Banyoles, a la dreta de la calçada d'accés i aproximadament set metres del límit de la finca a la part anomenada Rec del Vilà. (*escriptura de sepultura notarial*, 5 d'abril de 1941).

**Pregària per demanar
LA BEATIFICACIÓ DE LA VENERABLE
MAGDALENA AULINA SAURINA
i gràcies per la seva intercessió**

Santíssima Trinitat, font de tota llum i de tot bé, que suscites sempre nous models de vida cristiana, lloança i glòria a tu pel testimoni de la venerable Magdalena Aulina, la teva serventa.

La seva existència, “cara a Déu”, ens sorprèn i ens commou, i és model de virtut. Ajuda’ns a caminar en la fe, en l’esperança i en la caritat, seguint el seu exemple. Segons la teva voluntat, concedeix-nos la gràcia que et demanem ... per intercessió de la teva serventa Magdalena.

Et supliquem, humilment, que la glorifiquis també en aquesta terra, perquè puguem invocar-la com a promotora de vida cristiana a les famílies, per a glòria del teu nom per sempre. Amen.

*“Pare Nostre”, “Ave Maria”
i “Glòria al Pare”.*